

WHY THE ברכה OF מלכויות WAS COMPOSED

The third and fourth ברכות of the current version of מוסף שמונה עשרה on ראש השנה provide examples of the practice that חז"ל followed of combining ברכות within עשרה. We had previously identified that practice when we concluded that we combine the ברכות of קדושת היום for שבת and יום טוב when יום טוב falls on a שבת. We also witnessed that practice when we studied that מנהג ארץ ישראל never deviated from reciting eighteen ברכות within the daily שמונה עשרה. While reviewing each of those circumstances, we neglected to ask the following question: why did חז"ל combine ברכות? Why not recite ten ברכות as part of עשרה on ראש השנה rather than nine? The fact that רבי יוחנן בן נורי and רבי עקיבא disagreed only as to the placement of the ברכה of מלכויות but not as to the number of ברכות is evidence that the number of ברכות to be recited comprised an essential element of the תפלה. In the following excerpt we see that the גמרא justifies the recital of a specific number of ברכות in various forms of עשרה:

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כט' עמ' א'—הני שבע דשבתא כנגד מי? אמר רבי חלפתא בן שאול: כנגד שבעה קולות שאמר דוד על המים (תהלים כט'). הני תשע דראש השנה כנגד מי? אמר רבי יצחק דמן קרטיגנין: כנגד תשעה אזכרות שאמרה חנה בתפלתה, דאמר מר: בראש השנה נפקדה שרה רחל ורחל ורחל. הני עשרים וארבע דתעניתא כנגד מי? אמר רבי חלבו: כנגד עשרים וארבע רננות שאמר שלמה בשעה שהכניס ארון לבית קדשי הקדשים. אי הכי, כל יומא נמי נמרינהו! אימת אמרינהו שלמה? ביומא דרחמי; אנן נמי ביומא דרחמי אמרי להו.

Translation: To what do the seven Brachos of Shemona Esrei recited on Shabbos correspond? Rabbi Halefta ben Saul said: To the seven voices mentioned by David commencing with 'on the waters' (Tehillim 29). To what do the nine Brachos recited in the Rosh Hashbona Shemona Esrei correspond? Isaac from Kartignin said: To the nine times that Chana mentioned the Divine Name in her prayer, for a Master has said: On Rosh Hashbona, Sarah, Rachel and Hannah were remembered. To what do the twenty-four Brachos of Shemona Esrei recited on a fast day correspond? Rabbi Helbo said: To the twenty-four times that Solomon used the expression 'prayer' etc. on the occasion when he brought the ark into the Holy of Holies. If that is so, then let us say them every day? Answer: when did Solomon say them? On a day of supplication. We too say them only on a day of supplication.

The fact that רבי יוחנן בן נורי and רבי עקיבא did not disagree as to the number of ברכות to be recited as part of עשרה on ראש השנה is a basis to suggest that the ברכה of מלכויות was a later addition to עשרה on ראש השנה. Otherwise, why did חז"ל not include מלכויות as a separate ברכה? Perhaps the practice of reciting nine ברכות within עשרה on מוסף שמונה עשרה was so entrenched that when the ברכה of מלכויות was composed, חז"ל had no choice but to combine it with another ברכה so as to not confuse the public about the correct number of ברכות to recite in עשרה on ראש השנה. חז"ל faced a similar situation when they introduced the ברכה of ברכת המינים to the daily עשרה. מנהג ארץ ישראל chose to

combine two ברכות, את צמח, ברכות and בונה ירושלים, in order to maintain eighteen ברכות in the daily שמונה עשרה. They, too, may have been concerned about confusing the public.

Is there support for the assertion that the practice to recite nine ברכות as part of שמונה עשרה מוסף was entrenched before the era of רבי יוחנן בן נורי and רבי עקיבא? The following provides such support:

תוספתא מסכת ברכות (ליברמן) פרק ג' הלכה יג'—יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת, בית שמאי או' מתפלל עשר; ובית הלל או' מתפלל תשע; יום טוב שחל להיות בשבת, בית שמאי אומר' מתפלל שמנה, ואו' של שבת בפני עצמה ושל יום טוב בפני עצמו, ומתחיל בשל שבת; ובית הלל או' מתפלל שבע, ומתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת ואו' קדושת היום באמצע. רבי או' אף הותם בה ברוך מקדש השבת וישראל והזמנים.

Translation: When the holiday of Rosh Hashbonah falls on a Shabbos, Beis Shamai hold that Tefilas Mussaf consists of ten Brachos. Beis Hillel say that it consists of nine Brachos. When Yom Tov falls on a Shabbos, Beis Shamai hold that Shemona Esrei consists of eight Brachos—the middle Bracha for Shabbos and the middle Bracha of Yom Tov are both recited but we recite the middle Bracha for Shabbos first. Beis Hillel say: it consists of seven Brachos. The middle Bracha of Shemona Esrei opens with a reference to Shabbos and closes with a reference to Shabbos with the middle consisting of the declaration of the sanctity of Yom Tov. Rabbi says the middle Bracha of Shemona Esrei on Yom Tov when it falls on a Shabbos concludes as follows: Baruch Mikadesh Ha'Shabbos V'Yisroel V'Ha'Zmanim.

Apparently, as early as the era of הלל and שמאי, the number of ברכות to be recited as part of שמונה עשרה on ראש השנה had been fixed at nine.

Another basis to argue that the ברכה of מלכויות was a later addition to שמונה עשרה on ראש השנה can be traced to the following source:

משנה מסכת תענית פרק ב' משנה ג'—ואלו הן זכרונות, ושופרות, (תהלים קב') אל ה' בצרתה לי קראתי ויענני, (תהלים קכא') אשא עיני אל ההרים וגו', (תהלים קל') ממעמקים קראתיך ה', (תהלים קב') תפלה לעני כי יעטוף; ר' יהודה אומר לא היה צריך לומר זכרונות ושופרות אלא אומר תחתיהן (מלכים א', ח', לז') רעב כי יהיה בארץ דבר כי יהיה בארץ, (ירמיהו יד', א') אשר היה דבר ה' אל ירמיהו על דברי הבצרות, ואומר חותמיהן.

Translation: Mishna: The following are the additional six Brachos that are added to Shemona Esrei: verses of Zichronos, verses of Shofaros, and these chapters of Tebillim: (Tebillim 120) In my distress I called unto the Lord; (Tebillim 121) I will lift up mine eyes unto the mountains etc.; (Tebillim 130) Out of the depths have I called You, O Lord; (Tebillim 102) A prayer of the afflicted when he faints. Rabbi Judah says: he need not recite the verses of Zichronos and Shofaros, but instead he should recite the following scriptural passages, (Melachim 1, 8, 37) If there be in the land famine, if there be pestilence; (Yirmiyahu 14, 1) The word of the Lord that came to Yitrmiyahu concerning the droughts; and then he should recite the concluding Brachos for each.

Evidence exists that at one time many followed the practice of fasting on ראש השנה. That would explain why the ברכות of זכרונות and שופרות were added to the שמונה עשרה recited on ראש השנה. The ברכה of מלכויות, however, was not a part of the שמונה עשרה that was recited on a

להבין את התפלה

ראש השנה of שמונה עשרה and therefore would not have been part of the תענית ציבור when it was first compiled.

What possible circumstance could have led to the inclusion of the ברכה of מלכיות into the שמונה עשרה on ראש השנה? The placement of the following משנה immediately after the משנה which describes the order and the content of the ברכות for שמונה עשרה on ראש השנה may provide the historical background:

משנה מסכת ראש השנה פרק ד' משנה ז'—העובר לפני התיבה ביום טוב של ראש השנה השני מתקיע; ובשעת ההלל ראשון מקרא את ההלל.

Translation: We include Shofar blowing while the second service (Mussaf) is being led on Rosh Hashonah. On days when Hallel is said, it is recited by the leader of the first prayer service.

Why was תקיעת שופר postponed until תפלת מוסף? Various reasons are presented:

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף לב' עמ' ב'—גמרא. מאי שנא שני מתקיע – משום (משלי יד) דברב עם הדרת מלך, אי הכי הלל נמי נימא בשני משום דברוב עם הדרת מלך! אלא: מאי שנא הלל דבראשון, משום דוריון מקדימין למצות, תקיעה נמי נעבד בראשון, משום דוריון מקדימין למצות! אמר רבי יוחנן: בשעת השמד שנו.

Translation: What special reason is there for blowing Shofar during the leading of the second service? You must say that it is based on the rule known as “in the multitude of people is the king's glory.” (More people are present in synagogue when Tefilas Mussaf is recited than when Tefilas Shacharis is said). But if that be the rule, then why is Hallel not also recited by the leader for Tefilas Mussaf for the reason of: ‘in the multitude of people is the king's glory’? Should you say, however, that there is a special reason why Hallel is said by the first, because the zealous perform their religious duties as soon as the time for performing the religious duties has arrived; if that be the case, then let the blowing of the Shofar be performed by the first because of the same reason that the zealous perform their religious duties as soon as the time for performing the religious duties has arrived! Rabbi Yochanon replied: They made this rule at a time when the ruling Government had issued a decree prohibiting the blowing of the Shofar.

תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת ראש השנה פרק ד'—ר' יעקב בר אחא בשם ר' יוחנן מפני מעשה שאירע פעם אחת תקעו בראשונה והיו השונאים סבורין שמא עליהם הם הולכין ועמדו עליהן והרגום. מיגו דאינון חמי לון קראיי שמע ומצליין וקוראין באורייתא מצליי ותקעין אינון אמרין בנימוסין אינון עסיקין.

Translation: Rabbi Yaakov son of Echa on the name of Rabbi Yochanon said: this rule was instituted as a result of a tragedy that occurred. Once when they blew Shofar as part of Tefilas Shacharis, the enemies of the Jews mistook the sound of the Shofar as a call for the Jews to attack them. To defend themselves, the enemies of the Jews attacked first and killed many Jews. Shofar blowing was then moved to Tefilas Mussaf. When the enemies of the Jews saw that the Jews first recited Kriyas Shema, then said Shemona Esrei and read from the Torah, and then began a second service, all before blowing the Shofar, the enemies of the Jews recognized that what they were witnessing was the performance of a ritual and not a call to war.

פסיקתא רבתי (איש שלום) פיסקא מ – בחודש השביעי— אמר רבי פנחס בשם רבי יהודה בן לוי בשם רבי אלכסנדר למה אין ישראל תוקעים מן התפילה ראשונה אלא בתפילת המוספים, כדי שבשעה שהם עומדים בדין יהיו מצויין מליאי מצות הרבה ויזכו בדין.

Translation: Rabbi Pinchas said in the name of Rabbi Yehudah son of Levi in the name of Rabbi Alexander: Why do the Jews not blow Shofar in Tefilas Shacharis but wait to blow Shofar in Tefilas Mussaf? So that by the time

those congregated are standing awaiting their judgment, they will be doing so after fulfilling many Mitzvos. It is likely that after having fulfilled so many Mitzvos, they will receive a favorable judgment.

The **ברכה** of **מלכויות** may have been added to the **שמונה עשרה** on **ראש השנה** because of **שמד**, religious persecution. One other practice involving the recital of **מלכות** was instituted at approximately the same time:

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף מ' ע"ב - גופא, אמר רב: כל ברכה שאין בה הזכרת השם, אינה ברכה. ורבי יוחנן אמר: כל ברכה שאין בה מלכות, אינה ברכה. אמר אביי: כוותיה דרב מסתברא, דתניא: (דברים כ"ו) לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי. לא עברתי, מלברכך, ולא שכחתי, מלהזכיר שמך עליו, ואילו מלכות לא קתני. ורבי יוחנן, תני ולא שכחתי מלהזכיר שמך ומלכותך עליו.

Translation: It was stated above: Rav said that any benediction in which the Divine Name is not mentioned is no benediction. Rabbi Yochanon, however, said: Any Bracha in which G-d's Kingship is not mentioned is no Bracha. Abaye said: the opinion of Rav is the more probable. For it has been taught: I have not transgressed any of Your commandments, neither have I forgotten them. This means: 'I have not transgressed' by not blessing You, 'neither have I forgotten' to mention Your name therein. Of sovereignty, however, there is no mention in that verse. Rabbi Yochanon, however, reads: 'Neither have I forgotten' as representing that I have not forgotten to mention Your name nor Your Sovereignty therein.

Why would **חז"ל** have reacted to a period of religious persecution by asking the community to include statements about G-d's Kingship in their **ברכות** and **תפילות**? **מגילת אנטיוכוס**, a document consisting of seventy-four **פסוקים** that at one time was read in synagogues on **שבת** **הנוכה** after **מנחה**, **תפלת מנחה**, contains a **פסוק** that portrays the basis for the religious persecution that took place before the rise of Christianity. At that time, religious persecution was inflicted not because of religious differences but for political gains, as a means of defeating an enemy. According to **מגילת אנטיוכוס**, **אנטיוכוס** convinced his followers to invade **ארץ ישראל** for the following reason:

(ט') וגם הם מיחלים ליום שברון המלכים והשלטונים, אומרים: מתי ימלוך עלינו מלכנו ונשלוט בים וביבשה וכל העולם ינתן בידנו.

Translation: They look forward to the day when kings and government officials will be crushed, saying: 'O that our king might reign over us, that we might rule the sea and the land, so that the entire world would be ours.'

אנטיוכוס and his followers misunderstood some of concepts that later entered Jewish liturgy such as what we include in **קדושה**: **מתי תמלך בציון, בקרוב בימינו, לעולם ועד תשכון**: **קדושה**. They viewed it as a prayer by the Jewish People that a day arrive when through the efforts of G-d, the Jewish People will dominate the other nations and control the world. In other words, they viewed the Jewish religion as fueled by political goals. Similarly, the Romans conducted religious persecution both before and after the destruction of the **בית המקדש** to prove to the Jewish people the futility of their striving to reach their political goals through the practice of their religion. To counteract that view of Judaism, **חז"ל** instituted the practice of adding **מלכות** to most **ברכות**. In addition, they added the **ברכה** of **מלכויות** to **שמונה עשרה** on **ראש השנה**. **חז"ל** may have further introduced the concept of **ראש השנה** as a coronation day for G-d, a characteristic of **ראש השנה** not disclosed by the **תורה**.